

บทความวิจัย

การประเมินหลักสูตรอนุปริญญาครูศิลปศึกษาที่ส่งเสริมวัฒนธรรมลาว ของวิทยาลัยศิลปศึกษา ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

EVALUATING OF ART TEACHER PROGRAM PROMOTING LAO CULTURE OF ARTS EDUCATION COLLEGE, LAOS PEOPLE'S DEMOCRATIC REPUBLIC

เพชรสมร ทองมณี¹

สุนีย์ เหมะประสิทธิ์²

เกศินี ครุณาสวัสดิ์³

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินหลักสูตรอนุปริญญาครูศิลปศึกษาที่ส่งเสริมวัฒนธรรมลาว ของ สปป. ลาว ได้ดำเนินการตามรูปแบบชิปปี้ (CIPP model) คือ ประเมินใน 4 ด้านได้แก่ ด้านบริบท ด้านปัจจัยนำเข้า ด้านกระบวนการ และด้านผลผลิต โดยมีผู้ให้ข้อมูล จำนวน 6 กลุ่ม คือ ผู้ทรงคุณวุฒิ ทางด้านหลักสูตรและการสอน คณะผู้บริหารวิทยาลัย อาจารย์ นักศึกษา ผู้สำเร็จการศึกษา และผู้บังคับบัญชาของผู้สำเร็จการศึกษา เครื่องมือในการวิจัยได้แก่ แบบวิเคราะห์เอกสารหลักสูตร แบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์ สถิติที่ใช้ได้แก่ การแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย () ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

โดยภาพรวม คณะผู้บริหาร อาจารย์ผู้สอนและนักศึกษาเห็นว่าหลักสูตรไม่เหมาะสมถึงไม่เหมาะสมมาก แต่ผู้สำเร็จการศึกษาและผู้บังคับบัญชาของผู้สำเร็จการศึกษากลับมีความคิดเห็นว่าเหมาะสมถึงเหมาะสมมาก แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านบริบท ผู้ทรงคุณวุฒิเห็นว่าวัตถุประสงค์ และโครงสร้างของหลักสูตร โดยรวมมีความเหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหารายวิชาในหลักสูตร ส่วนคณะ

1 นิติระดับปริญญาโท สาขาวิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
E-mail: phetsamonethongmany@gmail.com

2 รองศาสตราจารย์ ดร. ประจักษ์วิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
E-mail: sunee_hae@hotmail.com

3 อาจารย์ ดร. ประจักษ์วิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
E-mail: kasineek@swu.ac.th

ผู้บริหารเห็นว่าโครงสร้างและเนื้อหาสาระของหลักสูตรไม่เหมาะสม ในขณะที่อาจารย์ผู้สอน นักศึกษา และผู้สำเร็จการศึกษาล้วนเห็นว่าหลักสูตรเหมาะสม ด้านปัจจัยนำเข้า คณะผู้บริหาร และอาจารย์ผู้สอนเห็นว่า หลักสูตรไม่เหมาะสมมาก ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของนักศึกษาที่เห็นว่า หลักสูตรไม่เหมาะสม ในขณะที่ผู้สำเร็จการศึกษากลับเห็นว่าเหมาะสม ด้านกระบวนการ คณะผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนเห็นว่า หลักสูตรไม่เหมาะสม ส่วนนักศึกษา และผู้สำเร็จการศึกษาเห็นว่า หลักสูตรเหมาะสม อย่างไรก็ตามในด้านผลผลิต คณะผู้บริหาร อาจารย์ผู้สอน นักศึกษา ผู้สำเร็จการศึกษา และผู้บังคับบัญชาล้วนเห็นว่า หลักสูตรเหมาะสมถึงเหมาะสมมาก

คำสำคัญ: การประเมินหลักสูตร, วิทยาลัยศิลปศึกษา, รูปแบบชิปปี้

Abstract

The aim of this research was to evaluate the Art Education Program Promoting Lao Culture in Art Education College in Lao PDR. The CIPP model was conducted on four aspects consisted of context evaluation, input evaluation, process evaluation and product evaluation. The respondents came from six groups, i.e. experts on curriculum and instruction, college administrators, lecturers, students, graduates, and graduates' supervisors. Research tools included curriculum analysis form, questionnaire and interview form. Statistics used in the study included frequency distribution, percentage, mean, and standard deviation. Research findings were shown as follows.

1. Overall, administrators, lecturers, and students found that the curriculum was inappropriate or even very inappropriate. However, the graduates perceived that the curriculum was appropriate.

2. In term of each aspect, it can be demonstrate that:

2.1 Context evaluation revealed that the experts agree on the overall objective and structure of curriculum appropriateness. It was consistent with subject contents of the curriculum. However, the administrators considered that structure and contents of the curriculum were inappropriate while lectures, students and graduates considered that curriculum was appropriate

2.2 Input evaluation revealed that the administrators and lectures considered the curriculum was highly inappropriate that was consistent with students' opinions' on inappropriateness of curriculum. However, the graduates considered that the curriculum was appropriate.

2.3 Process evaluation revealed that the administrators and lecturers considered that the curriculum was inappropriate. However, students and graduates considered that the curriculum was appropriate.

2.4 Product evaluation revealed that administrators, lecturers, students, graduates, and graduates' supervisors considered that the curriculum was appropriate or highly appropriate.

Keywords: Curriculum Evaluation, Arts Education College, CIPP Model

บทนำ

รัฐบาลแห่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ได้วางเป้าหมายให้ประเทศหลุดพ้นจากความด้อยพัฒนา มีปัจจัยพื้นฐานในการก้าวไปสู่ประเทศอุตสาหกรรม และทันสมัย ภายในปี ค.ศ. 2020 โดยยึดถือการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เป็นปัจจัยสำคัญ เพื่อที่จะสามารถบรรลุเป้าหมายดังกล่าวจริง ต้องริบดำเนินการปฏิรูประบบการศึกษาของชาติ ให้มีคุณภาพ และมีมาตรฐานสูงขึ้น (แผนยุทธศาสตร์การปฏิรูประบบศึกษาแห่งชาติ สปป. ลาว. 2554: 11) ส่วนในระดับสถาบันการศึกษาก็ต้องมีการทบทวน และประเมินหลักสูตร เพื่อหาแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงในแต่ละระยะ (มาตรฐานคุณภาพการศึกษาสำหรับการศึกษาระดับสูง สปป. ลาว. 2556: 7)

วิทยาลัยศิลปศึกษา เป็นสถาบันสร้างครูศิลปศึกษาแห่งเดียวของประเทศ สปป. ลาว ซึ่งมีวิสัยทัศน์ในการสร้างครู คือ “สร้างคนให้เก่ง ดี มีวินัย ใส่ใจวัฒนธรรม” โดยที่พรรคฯ และรัฐบาลแห่ง สปป. ลาว ได้ให้ความสำคัญในสาขาศิลปศึกษา ซึ่งจัดอยู่ใน 5 สาขาหลักของการศึกษาแห่งชาติ (ปัญญาศึกษา คุณสมบัตินักศึกษา พลศึกษา ศิลปศึกษา

และแรงงานศึกษา) เพื่อสืบสานมรดกศิลปวัฒนธรรมอันดีงาม ของชาติให้คงอยู่ตลอดไป โดยมุ่งสร้างบุคลากรครูทางด้านศิลปะให้ได้มาตรฐานและปริมาณเพียงพอตามความต้องการของสังคมและให้สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาลที่ให้มีการปฏิรูปการศึกษาของชาติ ซึ่งในการนี้ก็คือการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรการศึกษา ของวิทยาลัยศิลปศึกษา ให้มีประสิทธิภาพ สอดคล้องและทันกับสภาพความเป็นจริงของประเทศ ในการอนุรักษ์และถ่ายทอดทางด้านศิลปวัฒนธรรมออกสู่สังคมแห่งโลกาภิวัตน์

วิทยาลัยศิลปศึกษาได้รับการอนุญาตให้เปิดใช้หลักสูตรอนุปริญญาครูศิลปศึกษามาตั้งแต่วันที่ 13 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2554 จากกระทรวงศึกษาธิการและกีฬา สปป. ลาว และได้นำมาใช้มาจนถึงปัจจุบัน ซึ่งนับว่าเป็นช่วงเวลาที่ยาวนานพอสมควร และควรแก่การที่จะได้รับการประเมินผลการใช้หลักสูตรดังกล่าว เพื่อนำผลมาใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรให้มีคุณภาพมากยิ่งขึ้น

ที่ผ่านมา มีนักวิชาการหลายคนได้สร้างรูปแบบการประเมินหลักสูตรที่แตกต่างและคล้ายคลึงกันไว้อย่างมากมาย อาทิ ไทเลอร์ (Ralph W. Tyler. 1943) สเตค (Stake. 1967) สคริฟเวน

(Scriven. 1967) สตัฟเฟิลบีม (Stufflebeam. 1968) ฯลฯ และได้ถูกนำมาใช้ในการประเมินทางการศึกษาจนถึงปัจจุบัน ซึ่งรูปแบบที่นักวิจัยนิยมนำมาใช้ คือ รูปแบบการประเมิน CIPP อาทิ ญัฐินี นวลสกุล (2548) ได้ประเมินหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต (เกษตรศาสตร์) หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2535 ของมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี นิภารัตน์ ทิพโชติ (2550) ได้ทำการประเมินหลักสูตรสถานศึกษา ช่วงชั้นที่ 1 และ 2 : กรณีศึกษาโรงเรียนวัดบึงทองหลาง เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร และ กรอุษา ศรีสุวรรณ (2552) ได้ประเมินหลักสูตรแพทยศาสตรบัณฑิต พ.ศ. 2542 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และจากที่ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับรูปแบบการประเมิน พบว่ารูปแบบการประเมิน CIPP มีความครอบคลุมในประเด็นต่างๆ ของเนื้อหาหลักสูตร และมีความต่อเนื่อง ทำให้ทราบว่าส่วนใดของหลักสูตรใช้ได้ส่วนใดบกพร่องหรือต้องปรับปรุงแก้ไข เพื่อจะได้แก้ไขได้ตรงจุดและยังได้รับแนวความคิดเพิ่มเติม ซึ่งข้อมูลดังกล่าวเป็นแนวทางที่สำคัญในการพัฒนาหลักสูตรต่อไป

จากเหตุผลที่ได้กล่าวมาทั้งหมด ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะทำการประเมินหลักสูตรอนุปริญาครุศิลปศึกษา ฉบับ พ.ศ. 2554 ของวิทยาลัยศิลปศึกษา สปป. ลาว ในด้านต่างๆ ตามรูปแบบการประเมิน CIPP คือ ด้านบริบท (Context) ด้านปัจจัยเบื้องต้น (Input) ด้านกระบวนการ (Process) และด้านผลผลิต (Product)

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อประเมินหลักสูตรอนุปริญาครุศิลปศึกษาที่ส่งเสริมวัฒนธรรมลาว ของวิทยาลัยศิลปศึกษา ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ระเบียบวิธีวิจัย

1. กลุ่มผู้ให้ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย 6 กลุ่ม ได้แก่ 1) ผู้ทรงคุณวุฒิทางหลักสูตรและการสอน 6 คน 2) คณะผู้บริหารวิทยาลัยศิลปศึกษา 10 คน 3) อาจารย์ผู้สอน 20 คน 4) นักศึกษา 110 คน 5) ผู้สำเร็จการศึกษา 60 คน และ 6) ผู้บังคับบัญชาของผู้สำเร็จการศึกษา 10 คน
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย

1) แบบวิเคราะห์เอกสารหลักสูตรที่นำไปใช้กับกลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งผู้วิจัยนำข้อความจากวัตถุประสงค์ โครงสร้าง และรายวิชาของหลักสูตรมาสร้างเป็นแบบสำรวจความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ แล้วไปเสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาปริญญาโทเพื่อตรวจแก้ไขและให้ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมพร้อมทั้งปรับปรุงตามคำแนะนำ 2) แบบสอบถามจำนวน 3 ฉบับ ซึ่งฉบับที่ 1 นำไปใช้กับกลุ่มคณะผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน ในด้านบริบท ปัจจัยนำเข้า กระบวนการ และผลผลิต ฉบับที่ 2 นำไปใช้กับกลุ่มนักศึกษาและผู้สำเร็จการศึกษา ในด้านปัจจัยนำเข้า กระบวนการ และผลผลิต และฉบับที่ 3 นำไปใช้กับกลุ่มผู้บังคับบัญชาของผู้สำเร็จการศึกษา ในด้านผลผลิต และ 3) แบบสัมภาษณ์ นำไปใช้กับกลุ่มผู้บริหาร 3 คน (ผู้อำนวยการและรองผู้อำนวยการวิทยาลัยศิลปศึกษา) จากจำนวนของกลุ่มผู้บริหารทั้งหมด 10 คน

3. การเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล
- ผู้วิจัยได้เดินทางไปเก็บข้อมูลที่วิทยาลัยศิลปศึกษาด้วยตนเอง แล้วนำข้อมูลที่ได้นำมาวิเคราะห์หาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยทำการวิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้ให้ข้อมูลตามเกณฑ์การประเมิน แบบมาตราส่วน

ประมาณค่า 4 ระดับ (สุนีย์ เหมะประสิทธิ์, 2558, น.25) ซึ่งมีดังนี้

ค่าเฉลี่ย 1.00 - 2.79 หมายถึง หลักสูตร ไม่เหมาะสมมาก

ค่าเฉลี่ย 2.80 - 3.19 หมายถึง หลักสูตร ไม่เหมาะสม

ค่าเฉลี่ย 3.20 - 3.59 หมายถึง หลักสูตร เหมาะสม

ค่าเฉลี่ย 3.60 - 4.00 หมายถึง หลักสูตร เหมาะสมมาก

และค่าเฉลี่ยที่ยอมรับได้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ตั้งแต่ 3.20 ขึ้นไป

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการประเมินและนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 2 ตอน ดังนี้

1) การวิเคราะห์เอกสารหลักสูตร พบว่า วัตถุประสงค์ของหลักสูตรมีความเหมาะสมคิดเป็นร้อยละ 94.44 ส่วนด้านโครงสร้างหลักสูตรมีความเหมาะสมคิดเป็นร้อยละ 76.67 และเนื้อหาวิชา สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ที่ว่าเพื่อผลิตครู ศิลปะศึกษาให้มีความรู้ ความสามารถ ความชำนาญ งานทางด้านวิชาการ 2 ที่ว่าเพื่อผลิตครูศิลปะศึกษา ให้มีคุณธรรม จรรยาบรรณ และรักอาชีพ และ 3 ที่ว่าเพื่อผลิตครูศิลปะศึกษาที่มีคุณภาพให้แก่ การศึกษาขั้นพื้นฐาน คิดเป็นร้อยละ 84.48 17.53 และ 63.79 ตามลำดับ ปรากฏดังตาราง 1 ถึง 3

2) การเปรียบเทียบความคิดเห็นกับเกณฑ์ จากตาราง 4 สรุปผลการวิเคราะห์ได้ดังนี้

2.1 โดยภาพรวม พบว่า คณะผู้บริหารมีความคิดเห็นว่าหลักสูตรไม่เหมาะสมมาก เช่นเดียวกับอาจารย์ผู้สอนและนักศึกษาที่มีความคิดเห็นว่า

หลักสูตรไม่เหมาะสม แต่ผู้สำเร็จการศึกษาและผู้บังคับบัญชาผู้สำเร็จการศึกษากลับมีความคิดเห็นว่าหลักสูตรเหมาะสมถึงเหมาะสมมาก

2.2 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า:

2.2.1 ด้านบริบท คณะผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนมีความคิดเห็นว่า หลักสูตรไม่เหมาะสมถึงไม่เหมาะสมมาก ส่วนนักศึกษาและผู้สำเร็จการศึกษากลับมีความคิดเห็นว่า หลักสูตรเหมาะสมถึงเหมาะสมมาก

2.2.2 ด้านปัจจัยนำเข้า คณะผู้บริหาร อาจารย์ผู้สอนและนักศึกษามีความคิดเห็นว่า หลักสูตรไม่เหมาะสมถึงไม่เหมาะสมมาก ส่วนผู้สำเร็จการศึกษากลับมีความคิดเห็นว่า หลักสูตรเหมาะสม

2.2.3 ด้านกระบวนการ คณะผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนมีความคิดเห็นว่าหลักสูตร ไม่เหมาะสม ถึงไม่เหมาะสมมาก ส่วนนักศึกษาและผู้สำเร็จการศึกษากลับมีความคิดเห็นว่า หลักสูตรเหมาะสมถึงเหมาะสมมาก

2.2.4 ด้านผลผลิต คณะผู้บริหารมีความคิดเห็นว่า หลักสูตรไม่เหมาะสม ในขณะที่อาจารย์ผู้สอน นักศึกษา ผู้สำเร็จการศึกษา และผู้บังคับบัญชาของผู้สำเร็จการศึกษาต่างมีความคิดเห็นว่า หลักสูตรเหมาะสมถึงเหมาะสมมาก

ตาราง 1 ค่าความถี่และร้อยละ ของผลการประเมินของผู้ทรงคุณวุฒิที่มีต่อวัตถุประสงค์ของหลักสูตรอนุปริญญาครูศิลปศึกษาของวิทยาลัยศิลปศึกษา

ข้อที่	วัตถุประสงค์ของหลักสูตร	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม
1	เพื่อผลิตครูศิลปะให้มีความรู้ ความสามารถ ความชำนาญงานทางด้านวิชาการ	6 (100)	-
2	เพื่อผลิตครูศิลปะให้มีคุณธรรม จรรยาบรรณ และรักอาชีพ	5 (83.33)	1 (16.67)
3	เพื่อผลิตครูศิลปะที่มีคุณภาพ ให้แก่การศึกษาขั้นพื้นฐาน	6 (100)	-
รวม		17 (94.44)	1 (5.56)

ตาราง 2 ค่าความถี่และร้อยละ จากการเปรียบเทียบโครงสร้างหลักสูตรอนุปริญญาครูศิลปศึกษาสาขาศิลปกรรมของวิทยาลัยศิลปศึกษากับเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรแห่งชาติของ สปป. ลาว โดยกลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิ

โครงสร้างหลักสูตร	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม	ไม่แน่ใจ
สาขาศิลปกรรม			
1. จำนวนหน่วยกิตรวมตลอดหลักสูตร 78 หน่วยกิต	5 (83.33)	1 (16.67)	-
2. จำนวนหน่วยกิตหมวดวิชาศึกษาทั่วไป 7 หน่วยกิต	3 (50.00)	3 (50.00)	-
3. จำนวนหน่วยกิตหมวดพื้นฐานวิชาเฉพาะ 27 หน่วยกิต	6 (100.00)	-	-
4. จำนวนหน่วยกิตหมวดวิชาเฉพาะ 42 หน่วยกิต	5 (83.33)	1 (16.67)	-
5. จำนวนหน่วยกิตหมวดวิชาเลือกเสรี 2 หน่วยกิต	5 (83.33)	-	1 (16.67)
สาขาศิลปดนตรี			
1. จำนวนหน่วยกิตรวมตลอดหลักสูตร 78 หน่วยกิต	4 (66.67)	2 (33.33)	-

โครงสร้างหลักสูตร	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม	ไม่แน่ใจ
2. จำนวนหน่วยกิตหมวดวิชาศึกษาทั่วไป 7 หน่วยกิต	4 (66.67)	2 (33.33)	-
3. จำนวนหน่วยกิตหมวดพื้นฐานวิชาเฉพาะ 27 หน่วยกิต	5 (83.33)	1 (16.67)	-
4. จำนวนหน่วยกิตหมวดวิชาเฉพาะ จำนวน 42 หน่วยกิต	4 (66.67)	2 (33.33)	-
5. จำนวนหน่วยกิตวิชาเลือกเสรี จำนวน 2 หน่วยกิต	5 (83.33)	-	1 (16.67)
รวม	46 (76.67)	12 (20.00)	2 (3.33)

ตาราง 3 ค่าความถี่และร้อยละ ของความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิที่มีต่อเนื้อหาวิชากับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรอนุปริญญา
ครูศิลปศึกษาของวิทยาลัยศิลปศึกษา

หมวดวิชา/จำนวนหน่วยกิต	สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ข้อที่		
	ข้อ 1	ข้อ 2	ข้อ 3
1. สาขาศิลปกรรม มี 27 วิชา 78 หน่วยกิต			
ก. หมวดวิชาศึกษาทั่วไป มี 4 วิชา 7 หน่วยกิต	24 (100.00)	6 (25.00)	14 (58.33)
ข. หมวดพื้นฐานวิชาเฉพาะ มี 11 วิชา 27 หน่วยกิต	53 (80.30)	18 (27.27)	40 (60.61)
ค. หมวดวิชาเฉพาะ มี 10 วิชา 42 หน่วยกิต	51 (85.00)	7 (11.67)	34 (57.67)
ง. หมวดวิชาเลือก มี 3 วิชา 2 หน่วยกิต	14 (77.78)	3 (16.67)	12 (66.67)
2. สาขาศิลปดนตรี มี 31 วิชา 78 หน่วยกิต			
ก. หมวดวิชาศึกษาทั่วไป มี 4 วิชา 7 หน่วยกิต	20 (83.33)	5 (20.83)	10 (41.67)

หมวดวิชา/จำนวนหน่วยกิต	สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ข้อที่		
	ข้อ 1	ข้อ 2	ข้อ 3
ข. หมวดพื้นฐานวิชาเฉพาะ มี 10 วิชา 27 หน่วยกิต	48 (80.00)	19 (31.67)	41 (68.33)
ค. หมวดวิชาเฉพาะ มี 13 วิชา 42 หน่วยกิต	64 (82.05)	2 (2.56)	56 (71.79)
ง. หมวดวิชาเลือก มี 4 วิชา 2 หน่วยกิต	20 (83.33)	1 (4.17)	15 (62.50)
รวม มี 58 วิชา 156 หน่วยกิต	294 (84.48%)	61 (17.53%)	222 (63.79%)

ตาราง 4 ความคิดเห็นของผู้กลุ่มคณะผู้บริหาร อาจารย์ นักศึกษา ผู้สำเร็จการศึกษา และผู้บังคับบัญชาผู้สำเร็จการศึกษา ต่อหลักสูตรอนุปริญญาครูศิลปศึกษา ในด้านบริบท ปัจจัยนำเข้า กระบวนการ และผลผลิต

รายการประเมิน	คณะผู้บริหาร	อาจารย์	นักศึกษา	ผู้สำเร็จการศึกษา	ผู้บังคับบัญชาผู้สำเร็จการศึกษา
ด้านบริบท	2.96 ไม่เหมาะสม	3.10 ไม่เหมาะสม	3.33 เหมาะสม	3.60 เหมาะสมมาก	-
จุดมุ่งหมายของหลักสูตร	3.20 เหมาะสม	3.30 เหมาะสม	-	-	-
โครงสร้างหลักสูตร	2.53 ไม่เหมาะสมมาก	2.68 ไม่เหมาะสมมาก	3.34 เหมาะสม	3.61 เหมาะสมมาก	-
เนื้อหาสาระของหลักสูตร	2.74 ไม่เหมาะสมมาก	3.02 ไม่เหมาะสม	3.30 เหมาะสม	3.58 เหมาะสม	-
ด้านปัจจัยนำเข้า	2.38 ไม่เหมาะสมมาก	2.65 ไม่เหมาะสมมาก	2.91 ไม่เหมาะสม	3.26 เหมาะสม	-

รายการประเมิน	คณะผู้บริหาร	อาจารย์	นักศึกษา	ผู้สำเร็จการศึกษา	ผู้บังคับบัญชาผู้สำเร็จการศึกษา
ความพร้อมของอาจารย์	2.40 ไม่เหมาะสมมาก	2.70 ไม่เหมาะสมมาก	3.14 ไม่เหมาะสม	3.40 เหมาะสม	-
ความพร้อมนักศึกษาใหม่	2.45 ไม่เหมาะสมมาก	2.83 ไม่เหมาะสม	3.27 เหมาะสม	3.48 เหมาะสม	-
สื่อการเรียนการสอน	2.68 ไม่เหมาะสมมาก	2.91 ไม่เหมาะสม	2.98 ไม่เหมาะสม	3.47 เหมาะสม	-
แหล่งเรียนรู้	2.37 ไม่เหมาะสมมาก	2.25 ไม่เหมาะสมมาก	2.56 ไม่เหมาะสมมาก	2.83 ไม่เหมาะสม	-
อาคารสถานที่	1.97 ไม่เหมาะสมมาก	2.35 ไม่เหมาะสมมาก	2.51 ไม่เหมาะสมมาก	3.00 ไม่เหมาะสม	-
สภาพแวดล้อม	2.15 ไม่เหมาะสมมาก	2.80 ไม่เหมาะสม	3.13 ไม่เหมาะสม	3.36 เหมาะสม	-
ด้านกระบวนการ	2.88 ไม่เหมาะสม	3.07 ไม่เหมาะสม	3.25 เหมาะสม	3.58 เหมาะสม	-
การจัดการเรียนการสอน	2.93 ไม่เหมาะสม	3.13 ไม่เหมาะสม	3.28 เหมาะสม	3.63 เหมาะสมมาก	-
การวัดผลและประเมินผล	2.73 ไม่เหมาะสมมาก	2.93 ไม่เหมาะสม	3.15 ไม่เหมาะสม	3.47 เหมาะสม	-
ด้านผลผลิต	3.21 เหมาะสม	3.39 เหมาะสม	3.48 เหมาะสม	3.66 เหมาะสมมาก	3.42 เหมาะสม
ภาพรวม	2.59 ไม่เหมาะสมมาก	2.99 ไม่เหมาะสม	3.16 ไม่เหมาะสม	3.47 เหมาะสม	3.42 เหมาะสม

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัย ที่พบว่า โดยภาพรวม คณะผู้บริหาร อาจารย์ผู้สอน และนักศึกษามี ความคิดเห็นว่าหลักสูตรไม่เหมาะสมถึงไม่เหมาะสมมาก ทั้งนี้เป็นเพราะกลุ่มผู้ให้ข้อมูลไม่พึงพอใจต่อ โครงสร้างหลักสูตร เนื้อหาสาระของหลักสูตร ความพร้อมของอาจารย์ผู้สอนและนักศึกษาใหม่ สื่อ การเรียนการสอน แหล่งเรียนรู้ อาคารสถานที่ สภาพแวดล้อม รวมถึงการจัดการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผลของอาจารย์ผู้สอน ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลจากการให้สัมภาษณ์ของคณะผู้อำนวยการ ที่ไม่ค่อยพึงพอใจต่อหลักสูตรโดยรวมและรายด้านย่อย อาทิ โครงสร้างของหลักสูตร ความพร้อมของอาจารย์และนักศึกษาใหม่ รวมถึงการจัดการเรียนการสอนของอาจารย์ผู้สอน แต่ตรงกันข้าม ผู้สำเร็จการศึกษากลับมีความคิดเห็นว่หลักสูตรเหมาะสมทั้งภาพรวมและ รายด้านย่อยเกือบทั้งหมด ยกเว้นด้านย่อยเรื่องแหล่งเรียนรู้และ อาคารสถานที่ที่เห็นว่าไม่เหมาะสม ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะคุณลักษณะของผู้สำเร็จการศึกษาส่วนใหญ่ ที่มีความจงรักภักดีต่อวิทยาลัยที่ตนเคยศึกษาอยู่ จึงไม่กล้าแสดงความคิดเห็นในทางที่ไม่ดีต่อหลักสูตร ในภาพรวม

1. ด้านบริบท

ผู้ทรงคุณวุฒิ คณะผู้บริหาร และอาจารย์ผู้สอนเห็นว่าจุดมุ่งหมายของหลักสูตรเหมาะสม ส่วนในด้านโครงสร้างและความสอดคล้องของ วัตถุประสงค์ เห็นว่าไม่เหมาะสม เนื่องจากจำนวน หน่วยกิตตลอดหลักสูตรในหมวดวิชาต่างๆ ไม่เหมาะสมกับสภาพความเป็นจริงในการจัดการเรียน การสอนศิลปศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลที่ได้จาก

การสัมภาษณ์และการให้ความคิดเห็นเพิ่มเติม ที่ผู้ทรงคุณวุฒิ คณะผู้บริหาร และอาจารย์ผู้สอน ต่างมีความเห็นว่าจำนวนหน่วยกิตในหมวดวิชา ศึกษาทั่วไปมีมากเกินไป ตรงกันข้าม จำนวนหน่วยกิต ในหมวดวิชาเฉพาะกลับน้อยเกินไป ทำให้ผู้สำเร็จ การศึกษาขาดความชำนาญงานในวิชาเฉพาะของ ตนเอง ถึงแม้ว่าโครงสร้างหลักสูตร จะสอดคล้อง กับมาตรฐานโครงสร้างหลักสูตรแห่งชาติของ สป.ลาว ในระดับอนุปริญญาก็ตาม ตลอดถึงประเด็น เนื้อหาสาระของหลักสูตรที่คณะผู้บริหารยังเห็นว่า ไม่เหมาะสมมากเนื่องจากเนื้อหาวิชาส่วนใหญ่ มีปริมาณ ไม่เหมาะสมกับจำนวนหน่วยกิตและเวลา ที่กำหนด อีกทั้งยังเป็นความรู้ที่ไม่ทันสมัย ดังที่ ญีฐินี นวลสกุล (2548 : 94) ได้ทำการประเมินหลักสูตร วิทยาศาสตร์บัณฑิต (เกษตรศาสตร์) หลักสูตร ปรับปรุง พ.ศ. 2535 ของมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ซึ่งผลวิจัยพบว่าจำนวนหน่วยกิตบางส่วนมีเนื้อหา ซ้ำซ้อน ไม่จำเป็นหรือไม่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพหรือ สาขาวิชา บางรายวิชานักศึกษามีพื้นฐานเพียงพอแล้ว ควรจัดจำนวนหน่วยกิตในโครงสร้างของ หลักสูตร และเปิดรายวิชาที่มีเนื้อหาทันสมัยและ สอดคล้องกับความต้องการของนักศึกษา ตลาด แรงงาน และสภาพการณ์ปัจจุบัน แสดงให้เห็นว่า บางรายวิชาที่บรรจุในหลักสูตรโดยเฉพาะในหมวด วิชาศึกษาทั่วไปไม่เหมาะสมต่อการจัดการเรียน การสอนศิลปศึกษา เพราะมีเนื้อหาซ้ำซ้อน และไม่ จำเป็นหรือไม่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพ ซึ่งควรได้รับการ ปรับปรุงในเรื่องจำนวนหน่วยกิตของหมวดวิชา ดังกล่าว และเพิ่มจำนวนหน่วยกิตในหมวดวิชาเฉพาะ เพื่อให้ผู้เรียนได้มีเวลา ฝึกทักษะจนเกิดความ ขำนาญ อีกทั้งเนื้อหาสาระของรายวิชาต้องตอบ สอนต่อสภาพการณ์ปัจจุบัน ที่เปลี่ยนแปลงอยู่

เสมอ สอดคล้องกับ สุนีย์ ภูพันธ์ (2546 : 15) ที่กล่าวว่า หลักสูตรมีการเปลี่ยนแปลงต่อเนื่องกันไป ตามความต้องการของสังคมที่เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ เพราะหลักสูตรที่ดีต้องตอบสนองสังคม และเมื่อสังคมเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา หลักสูตรต้องเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย อีกทั้งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วสันต์ รัตนกร (2541 : 117) ที่ผลวิจัยพบว่า โครงสร้างของหลักสูตรมีจำนวนหน่วยกิตของวิชาภาคปฏิบัติน้อยไป ควรเพิ่มจำนวนหน่วยกิตของวิชาภาคปฏิบัติให้มากกว่านี้ ในขณะที่นักศึกษา และผู้สำเร็จการศึกษา เห็นว่าโครงสร้างและเนื้อหาสาระของหลักสูตร มีความเหมาะสมถึงเหมาะสมมาก อาจเนื่องมาจากนักศึกษาเป็นเพียงผู้รับการถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์จากอาจารย์ผู้สอน และนักศึกษาอาจไม่ได้ตั้งเป้าหมายหรือจุดมุ่งหมายที่ตนเองต้องการ เพียงแค่มองว่าการเรียนรู้อย่างยิ่งดีเพื่อสะดวกในการนำไปปฏิบัติ

2. ด้านปัจจัยนำเข้า

กลุ่มผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีความคิดเห็นใน ด้านปัจจัยนำเข้า ว่าไม่เหมาะสมถึงไม่เหมาะสมมาก อาจเป็นเพราะอาจารย์ประจำหลักสูตรไม่เพียงพอ ต่อรายวิชา นักศึกษาที่ได้รับทุนจากรัฐบาลส่วนใหญ่ ยังขาดความรู้พื้นฐานในด้านศิลปะ อีกทั้งยังขาดแหล่งเรียนรู้ในวิทยาลัยที่เพียงพอและทันสมัย ซึ่งผู้ให้ข้อมูลทุกกลุ่มต่างมีความเห็นตรงกัน อาทิ ห้องสมุด ที่เป็นเพียงห้องเก็บหนังสือ และระบบอินเทอร์เน็ตที่มีให้ใช้เฉพาะคณาจารย์ รวมไปถึง อาคารสถานที่เรียนและสถานที่ฝึกซ้อมนาฏศิลป์ และกิจกรรมต่างๆ ที่ยังไม่เพียงพอต่อความต้องการ ในการจัดการเรียนการสอน นอกจากนี้ สภาพ

แวดล้อมก็เป็นอีกปัญหาหนึ่ง เนื่องจากวิทยาลัย มีสถานที่คับแคบ และยังรายล้อมด้วยตึกกรมบ้านช่อง จึงเป็นการไม่อำนวยความสะดวก แก่การเรียน การสอนตลอดถึงการฝึกซ้อมอีกด้วย ซึ่งสอดคล้อง กับผลการวิจัยของ อัจจิมา สวัสดิ์ชีวิน (2532: 106) ที่ทำการประเมินหลักสูตรศิลปศาสตร วิชาเอก นาฏศิลป์และการละคร ระดับอนุปริญญาของสภา การฝึกหัดครู พ.ศ. 2528 พบว่า โดยรวมมีความเหมาะสมน้อย เนื่องจากอุปกรณ์การเรียนการสอน ไม่เพียงพอ และไม่ทันสมัย อีกทั้งตำราเรียน และ สถานที่เรียนยังไม่เหมาะสม แต่กลับขัดแย้งกับกรณี การวิจัยของนักวิจัยหลายท่าน อาทิ วรณัฐ จิตต์เจียรนัย (2546: 73) ที่ทำการประเมินหลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาศิลปกรรม พ.ศ. 2538 ที่ใช้ในวิทยาลัยอาชีวศึกษาภาคตะวันออก สังกัดกรมอาชีวศึกษา ผลพบว่า ความพร้อม ของอาจารย์และนักศึกษามีความเหมาะสม เพราะ ว่าอาจารย์มีความพร้อม ทั้งด้านปริมาณและ คุณภาพ นักศึกษามีพื้นฐานความรู้และความตั้งใจ ต่อการศึกษา ใฝ่หาความรู้ทำให้เกิดทักษะ ในวิชาชีพ อีกทั้งในประเด็นสื่อการเรียนการสอน อาคารสถานที่และสภาพแวดล้อมมีความเหมาะสม ทั้งในด้านปริมาณ ความสะดวกในการใช้ห้องสมุด มีความพร้อมด้านการบริการ มีสถานที่เรียนทั้ง ทฤษฎีและปฏิบัติ มีสภาพแวดล้อมเอื้ออำนวย ต่อการจัดการเรียนการสอน เช่นเดียวกับงานวิจัย ของ กรอุษา ศรีสุวรรณ (2552: 90 - 91) ที่ทำการ ประเมินหลักสูตร แพทยศาสตรบัณฑิต พ.ศ. 2542 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า ประเด็น ความพร้อมของอาจารย์ผู้สอนและนักศึกษาล้วนมี ความเหมาะสมในระดับมากถึงมากที่สุด ทั้งนี้ อาจ เนื่องมาจากต้นทุนที่แตกต่างกัน เพราะวิทยาลัย

ศิลปศึกษาเป็นสถานศึกษาของภาครัฐ และพึงได้รับการเล็งเห็นความสำคัญจากพรรคฯ และรัฐบาล เมื่อไม่นานมานี้ (พ.ศ. 2552) (ศรีจอย ญาติวิเทศ. 2557: บทนำ) ทำให้การพัฒนาทางด้านพื้นฐานโครงสร้างของวิทยาลัยยังไม่สมบูรณ์เท่าที่ควร อีกทั้งยังขาดทุนสนับสนุนที่เพียงพอจากภาครัฐและเอกชนอีกด้วย

3. ด้านกระบวนการ

จากผลการประเมินหลักสูตร ที่พบว่า คณะผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนมีความคิดเห็นต่อกระบวนการจัดการเรียนการสอน และการวัดและการประเมินผลของอาจารย์ผู้สอนว่ายังไม่เหมาะสม อาจเนื่องมาจากอาจารย์ประจำหลักสูตรบางส่วนยังขาดความสามารถในการจัดการเรียนการสอน และการวัดและการประเมินผลที่หลากหลาย ขาดความสามารถในการใช้เทคโนโลยีเพื่อจัดการเรียนการสอน ดำเนินการสอนไม่ครบถ้วนตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร และยังไม่ค่อยเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ประเมินตนเองและประเมินผลการสอนของอาจารย์ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ยุวลักษณ์ เส่งหวาน (2545: 165) ที่ทำการประเมินหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ วิทยาลัยชุมชนในวิทยาลัยพลศึกษาพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้มีส่วนร่วมในการวัดและประเมินผล และควรมีการเปิดเผยการให้คะแนนและหลักเกณฑ์การให้คะแนน มีการประเมินหลักสูตรและประเมินการสอนของอาจารย์ในแต่ละวิชา ส่วนนักศึกษาและผู้สำเร็จการศึกษามีความคิดเห็นต่อกระบวนการจัดการเรียนการสอน และการวัดและการประเมินผลว่าเหมาะสม ถึงเหมาะสมมาก โดย

เห็นว่า อาจารย์ประจำหลักสูตรส่วนใหญ่มีความสามารถในการจัดการเรียนการสอน ที่หลากหลาย มีกิจกรรมส่งเสริมความรู้และทักษะ ทางศิลปะ นอกเหนือจากในชั้นเรียน อีกทั้งวิทยาลัยยังมีกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักศึกษาได้เผยแพร่วัฒนธรรมลาวออกสู่สังคม นอกจากนี้อาจารย์ยังมีการวัดผลการเรียนของนักศึกษาอย่างสม่ำเสมอ และให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการเรียนการสอน แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ โดยเฉพาะข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ประเมินตนเอง และได้ประเมินผลการสอนของอาจารย์ ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของคณะผู้บริหาร ที่แสดงให้เห็นว่า กระบวนการจัดการเรียนการสอนตลอดถึงการวัดและประเมินผลของอาจารย์ผู้สอนยังไม่เหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วริยา ปานปรุ่ง (2538:91) ที่ทำการประเมินหลักสูตร ศิลปศาสตรบัณฑิต โปรแกรมอุตสาหกรรมท่องเที่ยว สหวิทยาลัยรัตนโกสินทร์ ผลวิจัยพบว่า หลักสูตรมีความเหมาะสมปานกลาง เนื่องจากการจัดการกระบวนการเรียนการสอน ไม่สามารถเปิดสอนได้ตามรายวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตร อีกทั้งนักศึกษายังเห็นว่าการวัดและการประเมินผลเหมาะสมปานกลาง เนื่องจากนักศึกษาไม่ทราบระเบียบการวัดและการประเมินผล ขาดคู่มือและอุปกรณ์ต่างๆ และไม่เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้แสดงความคิดเห็น เน้นตัวครูเป็นศูนย์กลาง

4. ด้านผลผลิต

จากผลการวิจัยพบว่าผู้ให้ข้อมูลล้วนมีความคิดเห็นต่อประเด็นเรื่องสมรรถนะของผู้สำเร็จการศึกษาว่าเหมาะสมถึงเหมาะสมมาก โดยเห็นว่าผู้สำเร็จการศึกษามีความประพฤติดี (มีคุณธรรม

ระเบียบวินัย ซื่อสัตย์สุจริต) มีจรรยาบรรณ และรักอาชีพครูศิลปะ และสามารถสืบสานและส่งต่อวัฒนธรรมอันดีงาม ของชาติ ซึ่งตอบรับวัตถุประสงค์ หรือจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะนักศึกษาส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาที่อยู่ในวิทยาลัยประจำ ดังนั้นวิทยาลัยจึงมีโอกาสดำเนินการจัดการเรียนการสอนที่เน้นการฝึกปฏิบัติจริง การอบรมบ่มสอน และกิจกรรมเสริมทางวัฒนธรรมที่ดีงามได้ตลอดเวลา สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุภา นิลพงษ์ (2554: 136) ที่ทำการประเมินหลักสูตรโรงเรียนมหิดลวิทยานุสรณ์ พุทธศักราช 2552 พบว่า คุณลักษณะของผู้เรียนตามอุดมการณ์ และเป้าหมายในการพัฒนาอยู่ในระดับมาก เพราะผู้เรียนอยู่ในโรงเรียนประจำ ซึ่งโรงเรียนสามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอน กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน และกิจกรรมเสริมอื่นๆ ที่สอดคล้องกับอุดมการณ์ และเป้าหมายในการพัฒนาผู้เรียนได้ตลอดเวลา

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับวิทยาลัยศิลปศึกษา ในการนำผลการวิจัยไปใช้

จากผลการประเมินหลักสูตรอนุปริญญา ครุศิลปศึกษาที่ส่งเสริมวัฒนธรรมลาว ของวิทยาลัยศิลปศึกษา ประเทศ สปป. ลาว ผู้วิจัยขอเสนอแนะให้วิทยาลัยศิลปศึกษานำผลการวิจัยไปใช้ ดังนี้

1.1 ด้านบริบท

จากที่ผู้ทรงคุณวุฒิ คณะผู้บริหาร และอาจารย์ผู้สอนเห็นว่าโครงสร้างของหลักสูตร ไม่เหมาะสม ดังนั้น วิทยาลัยควรกำหนดโครงสร้างหลักสูตรให้เหมาะสมกับสภาพลักษณะพิเศษในการจัดการเรียนการสอนศิลปศึกษา และควรกำหนดเนื้อหาวิชาให้ชัดเจนและเข้าใจง่าย เพื่อสะดวก

ในการนำหลักสูตรไปใช้ให้ได้ผลตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

1.2 ด้านปัจจัยนำเข้า

จากการที่คณะผู้บริหาร อาจารย์ผู้สอน นักศึกษา ตลอดจนผู้สำเร็จการศึกษามีความคิดเห็นต่อประเด็นความพร้อมของอาจารย์ผู้สอนและนักศึกษา สื่อการเรียนการสอน อาคารสถานที่ และสภาพแวดล้อม ว่าไม่เหมาะสมถึงไม่เหมาะสม ดังนั้น วิทยาลัยควร :

- จัดหาสถานที่ตั้งที่กว้างขวางเหมาะสม หรือสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการจัดการเรียนการสอนให้ดีกว่าที่เป็นอยู่

- มีมาตรการในการคัดเลือักนักศึกษาที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

- ปรับปรุงและพัฒนาแหล่งเรียนรู้ อาทิ ห้องสมุด และ ระบบ Internet เพื่ออำนวยความสะดวกแก่นักศึกษาและอาจารย์ในการสืบค้นข้อมูล

- เพิ่มจำนวนอาจารย์ผู้สอนให้ได้ อัตราส่วนต่อนักศึกษาที่เหมาะสม

1.3 ด้านกระบวนการ

จากการที่คณะผู้บริหาร และอาจารย์ผู้สอน มีความคิดเห็นต่อกระบวนการจัดเรียนการสอนของอาจารย์ผู้สอน ตลอดจนการวัดและการประเมินผล ว่าไม่เหมาะสมถึงไม่เหมาะสม ดังนั้น วิทยาลัยควร :

- จัดฝึกอบรมหรือจัดหาแหล่งทุนการศึกษาให้บรรดาบุคลากรครูในการยกระดับความรู้ความสามารถและความชำนาญงาน เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดในการจัดการเรียนการสอน

- มีการติดตามและประเมินผลการสอนของอาจารย์ผู้สอน โดยให้นักศึกษาได้มีส่วนร่วมในการประเมินผลอย่างสม่ำเสมอ

1.4 ด้านผลผลิต

จากการสัมภาษณ์คณะผู้อำนวยการ และการให้ข้อมูลเพิ่มเติมของผู้บังคับบัญชาของผู้สำเร็จการศึกษา ที่พบว่าผู้สำเร็จการศึกษายังขาดความรับผิดชอบ และการพัฒนาผลงานอย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น วิทยาลัยควรมีการพัฒนาศักยภาพของนักศึกษาในด้านความรับผิดชอบและการพัฒนาผลงานให้ดีกว่านี้

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 จากการที่คณะผู้บริหาร และอาจารย์ผู้สอนมีความคิดเห็นต่อกระบวนการจัดการเรียนการสอน และการวัดและการประเมินผลของอาจารย์ผู้สอน ดังนั้น วิทยาลัยควรมีการติดตาม

และประเมินผลการใช้หลักสูตร เมื่อมีการดำเนินการครบรอบวงจรของหลักสูตรเพื่อให้ทราบประสิทธิภาพของหลักสูตรนำไปสู่การปรับปรุงหลักสูตร

2.2 จากการที่คณะผู้บริหาร และอาจารย์ผู้สอนมีความคิดเห็นต่อกระบวนการจัดการเรียนการสอน และการวัดและการประเมินผลของอาจารย์ผู้สอน ดังนั้น วิทยาลัยควรศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมการจัดการเรียนการสอนรวมถึงการวัดและการประเมินผล เพื่อพัฒนากระบวนการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กรอุษา ศรีสุวรรณ. (2552). การประเมินหลักสูตรแพทยศาสตรบัณฑิต พ.ศ. 2542 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- กระทรวงศึกษาธิการ และกีฬา สปป. ลาว. (2554). แผนยุทธศาสตร์การปฏิรูประบบศึกษาแห่งชาติ สปป. ลาว. กระทรวงศึกษาธิการ และกีฬา สปป. ลาว. (2556). มาตรฐานคุณภาพการศึกษาสำหรับการศึกษาระดับสูง.
- ณัฐินี นวลสกุล. (2548). การประเมินหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต (เกษตรศาสตร์) หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2535 ของมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- ยุวลักษณ์ เส่งหวาน. (2545). การประเมินหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ วิทยาลัยชุมชนในวิทยาลัยพลศึกษา. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (หลักสูตรและการนิเทศ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. ถ่ายเอกสาร.
- วรรณุช จิตต์เจียรนัย. (2546). การประเมินผลหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาศิลปกรรม พุทธศักราช 2538 ที่ใช้ในวิทยาลัยอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงใต้ สังกัด กรมอาชีวศึกษา. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (หลักสูตรและการสอน). ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา. ถ่ายเอกสาร.
- วริยา ปานปรุง. (2538). การประเมินหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต โปรแกรมอุตสาหกรรมท่องเที่ยว สหวิทยาลัยรัตนโกสินทร์. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- วสันต์ รัตนกร. (2541). การประเมินหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต วิชาเอกระบบสารสนเทศ ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม ของสถาบันเทคโนโลยี ราชมงคล พุทธศักราช 2534. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ศรีจอย ญาติวิเทศ. (2557). การพัฒนาแผนแม่บทเพื่อพัฒนาบุคลากรครูศิลปศึกษาและ เพื่อเพิ่ม วุฒิการศึกษา ในวิทยาลัยศิลปศึกษา ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (ศิลปศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุนัย ภูพันธ์. (2546). แนวคิดพื้นฐานการสร้างและการพัฒนาหลักสูตร. กรุงเทพฯ : เดอะโนว์เลดจิ้งเตอร์.
- สุนัย เหมะประสิทธิ์; ศุภวรรณ สัจจพิบูล; และโอภาส สุขหวาน. (2558, กรกฎาคม-ธันวาคม). การประเมินผล การดำเนินงานของหลักสูตร สหวิทยาการระดับบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒเพื่อการประกันคุณภาพตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา. วารสาร วิชาการอุตสาหกรรมศึกษา 9 (2) : 25
- สุภา นิลพงษ์. (2554). การประเมินหลักสูตรโรงเรียนมหิดลวิทยานุสรณ์ พุทธศักราช 2552. ปริญญาานิพนธ์ วท.ม. (วิทยาการการประเมิน). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อัจจิมา สวัสดิ์ชีวิน. (2532). การประเมินหลักสูตรศิลปศาสตร์ วิชาเอกนาฏศิลป์และการละคร ระดับอนุปริญญา ของสภาการศึกษาหลักสูตร พุทธศักราช 2528. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิต วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.